

Sabatin Vartija

Heinä-Syyskuu 2016

Pysykää laissa ja todistuksessa

Jes. 8:20

**Julkaisija: Seitsemännen Päivän Adventistien kansainvälinen
lähetysseurakunta Uskonpuhdistusliike Suomen
Lähetysyhdistys r.y.
Mastotie 10, 37800 Toijala Puh. 03 5425100 eMail:
info@spaup.org www.spaup.org**

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Joh. 3:16.

Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä. Ja hänen käskynsä eivät ole raskaat; sillä kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme. 1. Joh. 5:3, 4.

Kansikuvat: Nuorisouhlat Yhdysvalloissa, Cedartown'issa, Geogia'ssa

Kätetty aarre

»Taivasten valtakunta on peltoon kätetyn aarteiden kaltainen, jonka mies löysi ja kätkei; ja siitä iloissaan hän meni ja myi kaikki, mitä hänellä oli ja osti sen pellon.»

Entisaikaan ihmisten tapana oli kätkeä aarteensa maahan. Varkaudet ja ryöstöt olivat yleisiä. Ja aina kun hallitusvalta vaihtui, suuromistajilta kiskottiin useinkin raskaat verot. Lisäksi vihollisjoukkojen ryöstöretket olivat alituisena uhkana. Niinpä rikkaat koettivat säilyttää varansa kätkemällä ne, ja maan povessa niiden katsottiin pysyvän hyvässä piilossa. Mutta usein kätkeä paikka unohtui; kenties kuolema tavoitti omistajan, tai ehkä hän joutui vankilaan tai maanpakoon ja niin eroon aarteestaan, jolloin hänen vaivoin säilyttämänsä rikkaus jäi jonkun onnekkaan löydettäväksi. Kristuksen aikana ei ollut niinkään epätavallista, että viljelemättömästä maasta löydettiin vanhoja rahoja sekä kulta- ja hopeakoruja.

Eräs mies vuokraa pellon, ja kun hän kyntää sitä, härkien vetämä aura paljastaa maahan kätetyn aarteiden. Kun mies saa näkyviinsä tämän aarteiden, hän käsittää voivansa nyt rikastua. Hän painaa kullat takaisin mullan sisään, palaa kotiinsa ja myy kaiken mitä hänellä on saadakseen ostetuksi tuon pellon kultineen. Kotiväki ja naapurit pitävät hänen menettelyään mielettömänä. Heistä tuo hoitamaton pelto ei näytä minkään arvoiselta. Mutta mies tietää kyllä mitä tekee, ja kun hän on saanut pellon omistukseensa, hän penkoo sen joka kohdan päästäkseen käsiksi koko aarteeseen, mihin hänellä nyt on oikeus.

Tämä vertaus kuvailee taivaallisen aarteiden arvoa ja sitä vaivannäköä, mikä sen saamiseksi olisi uhrattava. Pellon aarteiden löytäjä oli valmis luopumaan kaikesta omastaan ja työskentelemään väsymättä, kunnes saisi haltuunsa tuon kätetyn rikkauden. Samoin ei taivaallisen aarteiden löytäjäkään pidä mitään vaivannäköään liian suurena eikä mitään uhrausta liian kalliina saadakseen omakseen totuuden aarteiden. Vertauksessa aarteiden sisältänyt pelto kuvaa Pyhää Raamattua. Ja evankeliumi on tuo aarre. Mutta ei maakaan kaikkine kulta-suonineen ja jalokivineen ole niin täynnä kalleuksia kuin Jumalan sana.

Miten aarre on kätetty?

Evankeliumin aarteiden sanotaan olevan kätettyinä. Ne, jotka ovat itse mielestään viisaita ja tyhjän järkeysopin pöyhittämiä, eivät huomaa lunastussuunnitelman kauneutta ja voimaa ja salaisuutta. Monilla on silmät, mutta he eivät näe; heillä on korvat, mutta he eivät kuule; heillä on älyä, mutta he eivät havaitse kätettyä aarretta.

Joku saattoi ylittää sen paikan, mihin aarre oli kätkeyty. Perin uupuneena hän saattoi istahtaa puun alle tietämättä, mitä rikkauksia sen juurelle oli pantu piiloon. Näin oli käynyt juutalaisille. Kulta-aarteen tavoin totuus oli uskottu heprealaisille. Kristus itse oli perustanut taivaan hyväksymän juutalaisjärjestelmän. Lunastuksen suuret totuudet verhottiin vertauskuvin. Mutta kun Kristus tuli, juutalaiset eivät tunteneet häntä, johon kaikki nämä vertauskuvat viittasivat. Heillä oli kyllä käsillä Jumalan sana, mutta sukupolvesta toiseen siirtyneet perimätiedot ja Kirjoitusten inhimilliset tulkinnat kätkivät heiltä totuuden sellaisena kuin se on Jeesuksessa. He eivät enää tajunneet pyhien Kirjoitusten hengellistä merkitystä. Kaiken tiedon aarre-aitta oli heille avoinna, mutta he eivät tienneet sitä.

Jumala ei kätke totuuttaan ihmisiltä. Omilla toimenpiteillään he peittävät sen näkyvistään. Kristus antoi Juudan kansalle riittävästi todisteita siitä, että hän oli Messias, mutta hänen opetuksensa vaatii heiltä ratkaisevaa elämän muutosta. He käsittivät, että jos he hyväksyivät Kristuksen, heidän täytyi luopua mieluisista periaatteistaan ja perinteistään sekä itsekkäistä ja jumalattomista tavoistaan. Muuttumattoman, iankaikkisen totuuden omaksuminen vaatii uhrausta. Siksi he eivät tahtoneet hyväksyä Jumalan vakuuttavimpiakaan todisteita, joilla hän koetti saada heidät uskomaan Kristukseen. He tunnustivat uskovansa Vanhan testamentin kirjoituksiin mutta eivät kuitenkaan hyväksyneet niiden sisältämää todistusta Kristuksen elämästä ja luonteesta. He varoivat vakuuttumasta, jotta eivät kääntyisi ja joutuisi luopumaan ennakkokäsityksistään. Evankeliumin aarre, Tie, Totuus ja Elämä, oli heidän keskellään, mutta he torjuivat suurimman lahjan, jonka taivas saattoi antaa.

»Kuitenkin useat hallitusmiehistäkin uskoivat häneen», saamme lukea, »mutta fariseusten tähden he eivät sitä tunnustaneet, etteivät joutuisi synagogasta erotetuiksi» (Joh. 12:42). He vakuutuivat ja uskoivat, että Jeesus oli Jumalan Poika, mutta heidän kunnianhimoiset pyrkimyksensä estivät heitä tunnustamasta häntä. Heillä ei ollut sitä uskoa, jolla he olisivat päässeet omistamaan taivaallisen aarteen. He tavoittelivat maailmallista aarretta.

Samoin ihmiset tänä aikana etsivät kiihkeästi maallista aarretta. Itsekkäät, kunnianhimoiset ajatukset valtaavat heidän mielensä. Saadakseen maailmallista rikkautta, kunniaa tai valtaa he asettavat ihmisten säädökset, perimätiedot ja vaatimukset Jumalan vaatimusten yläpuolelle. Hänen sanansa aarteet ovat heiltä kätkössä.

»Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti» (1 Kor. 2:14).

»Mutta jos meidän evankeliumimme on peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat, niissä uskottomissa, joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokaissut, ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuva» (2 Kor. 4:3, 4).

Aarteen arvo

Vapahtaja huomasi, että ihmiset tavoittelivat vain ajallista rikkautta ja menettivät näkyvistään ikuiset arvot. Hän ryhtyi korjaamaan tätä pahaa. Hän koetti poistaa sen sokaisevan lumouksen, joka lamautti heidän sielunsa. Korottaen äänensä hän huudahti: »Mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon? Taikka mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaiksi?» (Matt. 16:26). Hän esittää näille langenneen ihmiskunnan edustajille sen jalomman maailman, jonka he ovat kadottaneet näkyvistään, jotta heidän katseensa avautuisi näkemään ikuisia arvoja. Hän vie heidät Äärettömän kynnykselle, mikä tulvehtii Jumalan sanomatonta kirkkautta, ja näyttää heille siellä olevan aarteen.

Tämä aarre on kultaa tai hopeaa arvokkaampi. Maailman kaivosten kalleudet eivät ole siihen verrattavissa.

»Syvyys sanoo: 'Ei ole se minussa',
ja meri sanoo: 'Ei se ole minunkaan tykönäni'.

Sitä ei voida ostaa puhtaalla kullalla,
eikä sen hintaa punnita hopeassa.

Ei korvaa sitä Oofirin kulta,
ei kallis onyks-kivi eikä safiiri.

Ei vedä sille vertoja kulta eikä lasi,
eivät riitä sen vaihtohinnaksi aitokultaiset kalut.

Koralleja ja kristalleja ei sen rinnalla mainita,
ja viisauden omistaminen on helmiä kalliimpi.»

Job 28:14-18.

Tällainen on Raamatun sisältämä aarre. Raamattu on Jumalan suuri opetus- ja kasvatusteos. Kaikella tosi tieteellä on perustansa Raamatussa. Jokaisesta tiedon haarasta voidaan päästä selville tutkimalla Jumalan sanaa. Ja ennen kaikkea siihen sisältyy tieteistä suurin, pelastuksen tiede. Raamattu on Kristuksen tutkimattoman rikkauden kaivos.

Todellinen korkeampi kasvatusta saadaan tutkimalla ja noudattamalla Jumalan sanaa. Mutta kun Jumalan sana syrjäytetään ja luetaan mieluummin sellaisia kirjoja, jotka eivät johda Jumalan luo ja taivaan valtakuntaan, niin näin saatu kasvatusta on vain tuon käsitteen vääristelyä.

Luonnossa on ihmeellisiä totuuksia. Maa, meri ja taivas ovat täynnä totuutta. Ne ovat opettajiamme. Luonto julistaa taivaallisen viisauden ja ikuisen totuuden opetuksia. Mutta langennut ihminen ei käsitä niitä. Synti on niin sumentanut hänen näkemyksensä, että hän yrittäessään yksin tulkita luontoa asettaa sen Jumalan yläpuolelle. Ne, jotka hylkäävät Jumalan sanan, eivät voi saada luonnosta oikeita opetuksia. He vääristelevät luonnon opetuksen sellaiseksi, että se kääntää mielen pois Luojusta.

Monet pitävät ihmisviisautta jumalallisen Opettajan viisautta parempana ja Jumalan oppikirjaa vanhanaikaisena, tunkkaantuneena ja ikävänä. Mutta Pyhän Hengen elävöittämät eivät pidä sitä sellaisena. Heille on paljastunut verraton aarre, ja he ovat valmiit myymään kaiken saadakseen ostetuksi pellon, joka sisältää sen. He eivät valitse maineeltaan suurten kirjoittajien teoksia, jotka sisältävät pelkkiä otaksumia, vaan Hänen sanansa, joka on suurin kirjoittaja ja opettaja, minkä maailma on koskaan tuntenut ja joka uhrasi henkensä puolestamme, jotta meillä hänen kauttaan olisi iankaikkinen elämä.

Aarten sivuuttamisen seuraukset

Saatana vaikuttaa ihmisten mieleen saaden heidät luulemaan, että he ilman Jumalaa voivat hankkia itselleen erinomaista tietoa. Petollisella todistelullaan hän sai Aadamin ja Eevan epäilemään Jumalan sanaa ja omaksumaan sen asemesta teorian, mikä johti tottelemattomuuteen. Ja hänen saivartelunsa aikaansaa nykyään samaa kuin aikoinaan Eedenissä. Kun opettajat sekoittavat opetukseensa uskomattomien kirjoittajien mielipiteitä, niin he istuttavat nuorten mieleen aatteita, jotka saavat heidät epäilemään Jumalaa ja rikkomaan hänen lakiaan. Mutta he eivät osaa oivaltaa menettelynsä vakavuutta eivätkä aavistaa sen seurauksia.

Opiskelija voi läpikäydä kaikki aikamme koulut ja yliopistot. Hän voi keskittää kaikki voimansa tiedon hankkimiseen. Mutta ellei hänellä ole Jumalan tuntemusta ja ellei hän noudata olemustaan hallitsevia lakeja, hän tuhoaa itsensä. Väärät tavat turmelevat hänen itsekritiikkinsä. Hän menettää itsehallintansa. Hän ei pysty kunnolla harkitsemaan edes lähimpiä asioitaan. Hän suhtautuu holtittomasti ja mielettömästi omaan henkiseen ja fyysiseen olemukseensa. Väärien tapojen seurauksena hänestä tulee raunioitunut raukka. Onnea hänellä ei voi olla, sillä laiminlyömällä puhtaiden ja terveellisten periaatteiden harrastamisen hän on joutunut sellaisen tapojen orjaksi, jotka tekevät hänet rauhattomaksi. Hänen rasittavat opiskelu vuotensa ovat menneet hukkaan, sillä hän on tuhonnut itsensä. Hän on käyttänyt väärin ruumiin ja hengen voimiaan ja turmellut ruumiinsa temppelein. Hän on tuhonnut sekä

tämän että tulevan elämänsä. Maallisen tiedon opiskelullaan hän luuli saavansa omakseen aarteen, mutta syrjäyttämällä Raamattunsa hän menetti kaikkea muuta arvokkaamman aarteen.

Etsikää aarretta

Meidän tulee tutkia Jumalan sanaa ja perehdyttää lapsemme sen sisältämiin totuuksiin. Se on ehtymätön aarre, mutta varsin monet eivät löydä tätä aarretta, koska eivät etsi sitä niin että todella saisivat sen haltuunsa. He tyytyvät pelkkiin olettamuksiin totuudesta ja katsovat jo pinnallisellakin työllä saavansa esille kaiken oleellisen. He pitävät toisten lausumia totuutena ja ovat liian veltoja paneutuakseen itse uutterasti ja vakavasti siihen työhön, jota sanassa kuvataan kätketyn aarteen kaivamisella. Mutta ihmisten tutkielmat eivät ole vain epäluotettavia vaan suorastaan vaarallisia, sillä ne vaihtavat ihmisen Jumalan paikalle ja ihmisten lausumat hänen sanansa »Näin sanoo Herra» paikalle.

Kristus on totuus. Hänen sanansa ovat totuus, ja niiden merkitys on syvällisempi kuin pinnalta näyttää. Kaikki Kristuksen lausumat ovat vaatimatonta sanontaansa arvokkaammat. Pyhän Hengen elävöittävä mieli tajuaa näiden sanojen arvon ja havaitsee totuuden kalleudet, vaikka ne olisivatkin kätkettyjä aarteita.

Inhimillisillä teorioilla ja olettamuksilla ei koskaan päästä ymmärtämään Jumalan sanaa. Ne, jotka luulevat ymmärtävänsä filosofiaa, katsovat selityksiään tarvittavan paljastamaan tiedon aarteet ja estämään harhaoppeja tunkeutumasta kirkkoon. Mutta juuri nämä selitykset ovat tuoneet siihen vääriä teorioita ja harhaoppeja. Ihmiset ovat ponnistelleet epätoivoisesti selittääkseen pulmallisina pitämiään Raamatun kohtia, mutta useinkin he ovat vain pimentäneet sen, mitä ovat koettaneet selvittää.

Papit ja fariseukset luulivat opettajina saavansa suuria aikaan lisäämällä Jumalan sanaan omia tulkintojaan, mutta Kristus sanoi heistä: »Ette tunne kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa» (Mark. 12:24). Hän sanoi heidän opettavan »oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä» (Mark. 7:7). Vaikka he olivat Jumalan sanan opettajia ja vaikka heidän oletettiin ymmärtävän hänen sanaansa, he eivät olleet sanan tekijöitä. Saatana oli sokaissut heidän silmänsä, etteivät he näkisi sen todellista merkitystä.

Näin tekevät monet myös nykyään. Monet kirkot syllistyvät tähän syntiin. Tarjolla on suuri vaara että ne, joita nykyään pidetään viisaina, menettelevät juutalaisten opettajien tavoin. He tulkitsevat väärin Jumalan sanaa, ja sielut joutuvat hämmennyksiin ja jäävät pimeyden valtaan, koska he käsittävät väärin jumalallisen totuuden.

Raamattua ei tarvitse lukea perinteen tai inhimillisen olettamuksen himmeässä valossa. Yhtä hyvin voisimme koettaa valaista aurinkoa soihdulla kuin selittää Raamattua perimätiedon tai mielikuvituksen avulla. Jumalan pyhä sana ei tarvitse maan lepattavaa tuikkua saadakseen kirkkautensa näkyviin. Se on itsessään valo - Jumalan kirkkaus ilmaistuna, ja sen rinnalla jokainen muu valo on hämärä.

Mutta se vaatii vakavaa opiskelua ja tarkkaa tutkistelua. Velto tutkija ei koskaan saa totuudesta täsmällistä ja selkeää käsitystä. Eihän maallisiinkaan saavutuksiin päästä ilman utteraa, kärsivällistä ja sitkeää ponnistelua. Niiden, jotka menestyvät liike-elämässä, täytyy olla tarmokkaita ja uskoa saavansa tuloksia. Emme liioin voi odottaa saavamme hengellistä tietoa ilman vakavaa aherrusta. Niiden, jotka mielivät löytää totuuden aarteet, täytyy kaivaa niitä niin kuin kaivosmies louhii kalleuksia esiin maan kätköistä. Puolisyttäminen, välinpitämätön työ ei hyödytä mitään. On välttämätöntä, etteivät vanhat samoin kuin nuoretkaan vain lue Jumalan sanaa, vaan että he tutkivat sitä kokosydämisen vakavasti, rukoillen ja etsien totuutta kuin kätettyä aarretta. Tällainen utteruus johtaa tuloksiin, sillä Kristus elähdyttää käsityskyvyn.

Pelastuksemme riippuu Raamatun sisältämän totuuden tuntemuksesta. Jumala tahtoo, että meillä olisi tätä tuntemusta. Tutkikaa, oi tutkikaa kallista Raamattua isoavin sydämin. Tutkistelkaa Jumalan sanaa niin kuin kaivosmies tutkistelee maata löytääkseen kultasuonia. Älkää koskaan lakatko tutkimasta, ennen kuin olette päässeet selville suhteestanne Jumalaan ja hänen tahdostaan teihin. Kristus lupasi: »Mitä hyvänsä te anotte minun nimessäni, sen minä teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa. Jos te anotte minulta jotakin minun nimessäni, niin minä sen teen» (Joh. 14:13, 14).

Hurskaat ja kyvykkäät miehet oivaltavat jotakin ikuisista arvoista, mutta monestikaan he eivät ymmärrä niitä, koska näkyväiset asiat pimentävät näkymättömien kirkkauden. Sen, joka todella haluaa löytää kätetyn aarteen, täytyy suunnata pyrkimyksensä korkeammalle kuin tämän maailman asioihin. Hänen täytyy keskittää koko mielenkiintonsa ja kaikki kykynsä tähän etsintään.

Tottelemattomuus on aiheuttanut sen, että Raamatusta saatavaa tietoa on valtava määrä jäänyt aivan kuin suljetun oven taakse. Ymmärtäminen edellyttää kuuliaisuutta Jumalan käskyille. Ei Raamattu ole tarkoitettu vain tyydyttämään ihmisten ennakkoluuloja ja intoilua. Sitä voivat ymmärtää vain ne, jotka nöyrästi etsivät tietoa totuudesta voidakseen noudattaa sitä.

Kysytkö, mitä sinun on tehtävä pelastuaksesi? Sinun on ensin luovuttava ennakkokäsityksistäsi sekä perityistä ja hankituista aatteistasi. Jos tutkit Raamattua vain saadaksesi tukea omille mielipiteillesi, et koskaan tavoita

totuutta. Tutki saadaksesi tietää, mitä Herra sanoo. Jos pääset tutkiessasi varmuuteen jostakin asiasta tai jos huomaat entisten käsitysesi olevan ristiriidassa totuuden kanssa, niin älä tulkitse totuutta väärin omien uskomustesi mukaisesti, vaan vastaanota saamasi valo. Avaa mielesi ja sydämesi »näkemään ihmeitä» Jumalan sanasta.

Usko Kristukseen maailman lunastajana edellyttää kyllä valistuneen järjen tunnustusta, mutta tämän järjen on oltava sellaisen sydämen valvonnassa, joka voi havaita taivaallisen aarteiden ja arvostaa sitä. Tämä usko liittyy kiinteästi parannukseen ja luonteen muutokseen. Uskon omistaminen merkitsee evankeliumin aarteiden löytämistä ja vastaanottamista kaikkine siihen kuuluvine velvoituksineen.

»Joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa» (Joh. 3:3). Hän voi kyllä arvella ja kuvitella, mutta hän näkee aarteiden vain uskon katseella. Kristus uhraisi henkensä hankkiakseen meille tämän verrattoman aarteiden, mutta ilman uudestisyntymistä uskon kautta häneen vereensä ei ole mitään syntien anteeksiantoa eikä aarretta yhdellekään hukkuvalle sielulle.

Tarvitsemme Pyhän Hengen valistusta käsittääksemme Jumalan sanan totuudet. Luonnon kauneutta ei voida nähdä ennen kuin aurinko hälventää yön pimeyden ja valaisee sen säteillään. Samoin ei Jumalan sanan aarteita voida käsittää, ennen kuin Vanhurskauden Aurinko paljastaa ne kirkkailla säteillään.

Jumalan äärettömässä rakkaudessaan lähettämä Pyhä Henki ottaa hänen omastaan ja julistaa sen jokaiselle sielulle, joka ehdottomasti uskoo Kristukseen. Hengen voimalla painautuvat mieleen ne tärkeät totuudet, joihin sielun pelastus perustuu, ja elämän tie tulee niin selväksi, ettei kenenkään tarvitse eksyä. Tutkiessamme Raamattua meidän tulisi rukoilla Jumalan Pyhän Hengen valoa kirkastamaan sanaa, jotta voisimme nähdä ja arvostaa sen aarteita.

Etsinnän palkka

Älkööt ketkään luulko, ettei heillä enää olisi mitään lisää opittavaa. Ihmisällyn syvyydet voidaan luodata, inhimillisten kirjoittajien teoksiin voidaan täysin perehtyä, mutta korkein, syvin ja laajinkaan mielikuvituksen lento ei voi täysin käsittää Jumalaa. Äärettömyyttä riittää loputtomiin vielä kaiken sen takana, mitä voimme käsittää. Olemme nähneet vain pilkahduksia Jumalan kirkkaudesta ja hänen rajattomasta tiedostaan ja viisaudestaan. Olemme ikään kuin kuorineet vain kaivoksen pintakerroksia runsaan kultasuonen ollessa syvemmällä valmiina hyödyttämään sitä, joka tahtoo kaivaa sen esiin. Kaivoskuilu on ulotettava yhä syvemmälle, kunnes päästään

käsiksi suurenmoiseen aarteeseen. Oikealla uskolla saadaan jumalallinen tieto tulemaan inhimilliseksi tiedoksi.

Kukaan ei voi tutkia Raamattua Kristuksen hengessä tulematta palkituksi. Kun ihminen antautuu lapsen tavoin opetettavaksi ja jättäytyy kokonaan Jumalalle, hän löytää totuuden hänen sanastaan. Jos ihmiset olisivat kuuliaisista, he ymmärtäisivät Jumalan hallinnon johtoaatteen. Taivainen maailma avaisi armon ja kirkkauden kammionsa tutkittaviksi. Louhiessaan totuuden kaivoksia ihmiset jalostuisivat aivan toisenlaisiksi nykyisestäään. Meillä ei enää olisi vain hämärää käsitystä lunastuksen salaisuudesta, Kristuksen ihmiseksi tulosta ja hänen sovitusuhristaan. Me ymmärtäisimme niitä entistä paremmin ja osaisimme lisäksi antaa niille valtavasti suuremman arvon.

Rukoillessaan Isää Kristus antoi maailmalle opetuksen, jonka tulisi painua jokaisen mieleen ja sydämeen. »Tämä on iankaikkinen elämä», hän sanoi, »että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen» (Joh. 17:3). Tämä on tosi kasvatusta. Se antaa voimaa. Kokemuksellinen tieto Jumalasta ja Jeesuksesta Kristuksesta, jonka hän on lähettänyt, muuttaa ihmisen Jumalan kuvaksi. Se auttaa ihmistä hallitsemaan itsensä ja saattaa aistielämän herätteet ja voimakkaat tunteet järjen valvontaan. Se tekee asianomaisesta Jumalan lapsen ja taivaan perillisen. Se saattaa hänet ajatuksenvaihtoon Äärettömän kanssa ja avaa hänelle kaikkeuden runsaat aarteet.

Tätä tietoa saadaan tutkimalla Jumalan sanaa. Ja tämän aatteen voi löytää jokainen sielu, joka kaikkensa antaen tahtoo tavoittaa sen.

»Jos kutsut ymmärrystä ja ääneesi huudat taitoa, jos haet sitä kuin hopeata ja etsit sitä kuin aarretta, silloin pääset ymmärtämään Herran pelon ja löydät Jumalan tuntemisen» (Sananl. 2:3-5).

Kr. v. 66-76

Järkyttävä maljapuhe

Harvoin lienee kuultu kaunopuheisempaa, suoraan elävästä elämästä leikattua saarnaa juoppouspaheen kirouksesta kuin tässä alempana julkaistu, joka pidettiin joukolle nuoria herroja eräässä upeassa anniskeluhuoneistossa.

Viisi hienoa herraa seisoj tarjoilupöydän ääressä, kun vanha ryysyinen kerjäläisukko astui sisään, asettui herrojen läheisyyteen ja katseli himokkaasti juomia, joita heille tarjoiltiin. Huomatessaan hänen janoavan katseensa herrat piloillaan tilasivat yhden täyden lasin lisää, maksoivat sen ja ojensivat sen hänelle ja samalla ilkamoiden pyysivät, että hän pitäisi heille pienen

maljapuheen.

Kun mies oli tyhjentänyt lasinsa ja laskenut sen kädestään pöydälle, hän ryhdistäytyi, loi riehakkaan iloisiin nuoriin herroihin tutkivan katseen, joka ilmaisi, että hän joskus oli seisonut yhteiskunnallisella portaikolla useita askelmia ylempänä kuin nykyään, ja aloitti:

”Hyvät herrat, kun katselen teitä tänä iltana, minusta tuntuu kuin edessäni olisi kuvia itsestäni muinaisilta ja kadonneilta ajoilta. Kurja kerjäläinen, jonka nyt näette edessänne, esiintyi kerran ylpeänä ja upeana kuin kuka tahansa teistä. Nämä turmeltuneet kasvot olivat kerran yhtä nuoret ja kauniit kuin teidän, ja minulla oli koti, ystäviä ja huolellisesti valittu seurapiiri.”

Minulla oli vaimo, kaunis kuin taidemaalarin unelma, mutta rakkauteni häneen upposi viinien onnettomuuspikariin. Minulla oli lapsia, kauniita ja rakastettavia kuin niityn kukkaset, mutta minun täytyi nähdä heidän kaikkien kalpenevan ja kuolevan isänsä juopottelun seurauksena. Minulla oli koti, jossa onni ja rakkaus asui, mutta minä karkotin rauhan tästä paratiisista.”

”Minun elämäni pyrkimyksillä oli päämäärä, suuri ja jalo, ja korkealla kuin aamutähti, mutta öiset juomaseurat tukahduttivat intoni päämääräni saavuttamiseen ja viimein saivat sen täydellisesti sammumaan.”

”Nyt olen kadotettu mies. Nyt edessäni seisoo mies ilman vaimoa, isä ilman lapsia, kerjäläinen ilman kotia, ihminen, jossa kaikki hyvä ja jalo on tukahtunut -ruumiillisesti ja sielullisesti raunioitunut hylky vaeltamassa ihmisten keskellä. Elämäni on synkintä yötä; kaiken minkä omistin, on niellyt juoppouden pohjaton kuilu.” Tämän jälkeen mies kääntyi ja meni ulos. Hienot nuoret miehet seisoivat hiljaa; kenelläkään ei ollut rohkeutta puhua. Hekin kääntyivät hiljaisina ovelle ja poistuivat.

MIO

”Mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu.”

Matt. 24:13

“Ja lohikäärme vihastui vaimoon ja lähti käymään sotaa muita hänen jälkeläisiänsä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus.” Ilm. 12:17.

Jumalan Sana ilmoittaa selvästi, että mitä lähemmäksi loppua tulemme, sitä kovempi taistelustamme tulee. Tässä jakeessa meille on ilmoitettu, että vihollinen tähdentää kaikki hänen voimansa Jumalan jäännösseurakuntaa

vastaan. Hän yrittää eksyttää jos mahdollista valitutkin. Todistuksissa on mainittu, että meitä koetellaan äärimmilleen. Jumala sallii hyvin vaikeita olosuhteita nähdäkseen kuinka me reagoimme, haluammeko turvautua täydellisesti Häneen ja pysyä lujana Hänessä, tai olemmeko taipuvaisia luopumaan ja poikkeamaan pois kaidalta tieltä.

Vertailu Jeesuksen ja Hänen seurakuntansa välillä

Vapahtajamme koki vainoa ja ankaraa taistelua pahaa vastaan syntymästä Golgatan ristiin asti. Sama taistelu on Hänen seurakunnallaan tänään. Hän itse sanoi: “Muistakaa se sana, jonka minä teille sanoin: 'Ei ole palvelija herraansa suurempi.' Jos he ovat minua vainonneet, niin he teitäkin vainoavat; ...” Joh. 15:20.

Getsemanessa, kun kohtalomme oli vaakalaudalla saatana yritti kaikkensa herättäen epäilyksiä ja masentaen Vapahtajaamme. “Kun Kristus tunsi yhteytensä Isän kanssa katkenneen, Hän pelkäsi, ettei Hän ihmislunnonaan kykenisi kestäämään tulevassa taistelussa pimeyden voimia vastaan. Kiusauksen korvessa oli ihmissuvun kohtalo ollut kysymyksessä. Kristus oli silloin voittanut. Nyt kiusaaja oli ryhtynyt viimeiseen kauheaan kamppailuun. Hän oli valmistunut tähän Kristuksen toiminnan kolmena vuotena. Nyt oli hänellä kysymyksessä kaikki. Jos hän tässä joutuisi tappiolle, olisi kaikki toivo vallasta mennyttä, maailman valtakunnat tulisivat lopullisesti kuulumaan Kristukselle ja Saatana itse kukistettaisiin ja heitettäisiin ulos. Mutta jos Kristus voitettaisiin, tulisi koko maailma Saatanan valtakunnaksi ja ihmiskunta joutuisi ainiaaksi hänen valtaansa. Taistelun lopputulos silmiensä edessä Kristus sielunsa syvyydestä pelkäsi eroa Jumalasta. Saatana kertoi Hänelle, että jos Hän tulisi takaajaksi syntisen maailman puolesta, ero olisi ikuinen. Hänet laskettaisiin kuuluvaksi Saatanan valtakuntaan, eikä Hän koskaan enää voisi olla yhtä Jumalan kanssa.

Entä mitä tällä uhrilla voitettaisiin? Miten toivottomalta näyttikään ihmisten syyllisyys ja kiittämättömyys! Saatana kuvasi tilanteen Lunastajalle karkeimmalla tavalla: »Kansa, joka väittää olevansa edellä kaikkia muita sekä ajallisiin että hengellisiin siunauksiin nähden, on sinut hylännyt. He koettavat tuhota sinut, joka olet kaikkien, heille erikoisena kansana annettujen lupausten perustus, keskipiste ja sinetti. Eräs opetuslapsesi, joka on kuunnellut opetuksiasi ja ollut ensimmäisiä seurakuntatyössä, on pettävä sinut. Eräs innokkaimmista seuraajistasi tulee kieltämään sinut. Kaikki tulevat sinut jättämään.» Kristuksen koko olemus kauhistui tätä ajatusta. Hänen sydämensä mursi se, että ne, joita Hän oli tullut pelastamaan ja joita Hän niin suuresti rakasti, liittyisivät Saatanan vehkeilyihin. Taistelu oli kauhea.” AT. 662.

Jeesuksen tavoin Hänen seurakuntansa käy nyt ratkaisevaa taistelua "Getsemanessa" ja vihollinen tehokkaalla tavalla toimii herättäen epäilyksiä masentaen Jumalan lapsia ja jos on mahdollista eksyttää heitä. Haluammeko kuunnella vihollisen ääntä, tai katsoa uskomme "Alkajaan ja Täyttäjään", joka voitti ja tahtoo tehdä meidätkin voittajiksi? Älkäämme luovuttako taistelua kun ratkaiseva voitto on lähellä ja edessämme on ihana palkka. Herra meitä auttakoon.

Aiheita epäilyksiin löytyy aina, mutta meidän ei tule hakea niitä. Ihmiset epäilivät; voiko Jeesus olla lähetetty Messias? "Ja he sanoivat: "Eikö tämä ole Jeesus, Joosefin poika, jonka isän ja äidin me tunnemme? Kuinka hän sitten sanoo: 'Minä olen tullut alas taivaasta?'" "Hän tuli omiensa tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan." Joh. 6:42; 1:11. Samalla tavalla sielunvihollinen herättää epäilyksiä Jumalan jäännösseurakuntaa kohtaan.

Inhimillisesti ajateltuna, fariseuksilla ja papeilla on ollut syytä, miksi epäilivät Jeesusta, eikä voineet käsittää, että juuri Hän oli lähetetty Messias, näin on myös Jumalan seurakunnan kanssa tänään, monilla on epäilyksiä ja syytä siihen.

Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen, kun sotilaat tulivat ilmoittamaan papeille suuresta ihmeestä, he olivat hämmästyneitä ja kauhussa, että olivat hyljänneet ja tuomittaneen ristinkuolemaan Jumalan Pojan. Silti suuressa ylpeydessä heidän sydämensä oli niin paatunut, etteivät halunneet tunnustaa, että Jeesus on nousut kuolleista ja kohta keksivät valheen.

"Nähdessään enkelit ja kirkastetun Vapahtajan roomalaiset vartijat olivat menneet tainnoksiin ja käyneet ikään kuin kuolleiksi. Kun taivaallinen joukko katosi heidän näkyvistään, he nousivat jaloilleen ja lähtivät puutarhan porttia kohden niin nopeasti kuin heidän vapisevat jalkansa kantoivat. Horjuen kuin juopuneet he kiiruhtivat kaupunkiin kertoen niille, joita kohtasivat, ihmeellisen uutisen. He aikoivat mennä Pilatuksen luo, mutta heidän kertomuksensa oli jo tullut juutalaisten viranomaisten korviin, ja ylipapit ja hallitusmiehet lähettivät noutamaan heitä ensin luokseen. Sotilaat tarjosivat kummallisen näyn. Pelosta vavisten ja kasvot kalpeina he todistivat Jeesuksen ylösnousemuksesta. He kertoivat kaiken sellaisena, kuin he olivat sen nähneet, heillä ei ollut aikaa ajatella tai puhua muuta kuin totta. Vaivoin he saivat sanotuksi: Se, joka ristiinnaulittiin, oli Jumalan Poika. Me kuulumme enkelin julistavan Hänet taivaan Majesteetiksi, kunnian Kuninkaaksi.

Pappien kasvot olivat kalmankalpeat. Kaifas koetti puhua. Hänen huulensa liikkui, mutta ääntä ei kuulunut. Sotilaat olivat jo lähtemäisillään neuvotteluhuoneesta, kun sieltä kuuluva ääni pysähdytti heidät. Kaifas oli viimeinkin saanut puhekykynsä. Odottakaa, odottakaa, hän huusi. Älkää

kertoko kenellekään, mitä olette nähneet. Sitten sotilaille annettiin valheellinen kertomus. Papit sanoivat: »Sanokaa, että Hänen opetuslapsensa tulivat yöllä ja veivät Hänet varkain meidän nukkuessamme.» Tässä papit puhuivat itseään vastaan. Kuinka sotilaat voisivat sanoa, että opetuslapset olivat varastaneet ruumiin heidän nukkuessaan? Jos he kerran nukkuivat, kuinka he saattoivat tietää tapauksen kulun? Ja jos opetuslapset olisi todettu syyllisiksi Jeesuksen ruumiin varastamiseen, eivätkö papit olisi ensimmäisinä tuominneet heitä? Tai jos vartijat olisivat nukkuneet haudalla eivätkö papit olisi ensimmäisinä syyttäneet heitä Pilatuksen edessä?

Sotilaita kauhistutti ajatus joutua syytetyksi nukkumisesta vartiopaikallaan. Se oli kuolemanrikos. Esittäisivätkö he nyt väärän todistuksen, pettäen kansaa ja saattaen oman henkensä vaaraan? Eivätkö he olleet väsyneinä vartioineet päästämättä unta silmiinsä? Kuinka he kestäisivät oikeudenkäynnin, rahankaan avulla, jos he tekisivät väärän valan?» AT. 752.

Suuressa armossaan ja rakkaudessaan Jumala antoi vielä kerran mahdollisuuden juutalaisille vastaanottaa helluntaina maailman Vapahtaja. "Te Israelin miehet, kuulkaa nämä sanat: Jeesuksen, Nasaretilaisen, sen miehen, josta Jumala todisti teille voimallisilla teoilla ja ihmeillä ja merkeillä, joita Jumala hänen kauttansa teki teidän keskellänne, niinkuin te itse tiedätte, hänet, joka teille luovutettiin, Jumalan ennaltamäärätyn päätöksen ja edeltätietämyksen mukaan, te laista tietämättömien miesten kätten kautta naulitsitte ristille ja tapoitte... Kun he tämän kuulivat, saivat he piston sydämeensä ja sanoivat Pietarille ja muille apostoleille: "Miehet, veljet, mitä meidän pitää tekemän?" Niin Pietari sanoi heille: "Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Apt. 2:22, 23. 37,38.

Samalla tavalla niille, jotka tietämättömyydessä ovat hyljänneet totuuden, ennen kuin armon ovi suljetaan Taivaallinen Isä antaa mahdollisuuden tehdä viimeisen päätöksen. "Minä näin hyvin suojatun ja lujan joukon, joka ei antanut vähäistäkään apua niille, jotka tahtoivat horjuttaa Kristuksen seurakunnan uskoa. Jumala katseli heitä mielisuosiolla. Minulle osoitettiin kolme porrasaskelta - ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelien sanomat. Enkeliseuralaiseni sanoi: »Voi sitä joka näistä sanomista siirtää lankun tai liikuttaa naulaakaan. Näiden sanomien oikein ymmärtäminen on ratkaisevan tärkeä. Sielujen kohtalo riippuu tavasta, millä sanomat vastaanotetaan.» Minä sain jälleen seurata näitä sanomia, ja minä näin, miten kalliilla hinnalla Jumalan kansa oli ostanut kokemuksensa. Ne oli saatu suurten kärsimysten ja ankarien taistelujen kautta. Jumala oli johtanut heitä porras portaalta eteenpäin, kunnes hän oli asettanut heidät kiinteälle, liikkumattomalle

korokkeelle. Minä näin ihmisten lähestyvän koroketta tarkastellen sen perustuksia. Muutamat iloiten astuivat sille aivan heti. Toiset taas alkoivat etsiä vikoja perustuksissa. Heidän mielestään olisi pitänyt tehdä parannuksia, jolloin koroke olisi tullut täydellisemmäksi ja kansa paljon onnellisemmaksi. Muutamat astuivat pois korokkeelta ruveten sitä tutkimaan, ja he selittivät, että se oli laskettu väärin. Mutta minä näin, että melkein kaikki seisoivat lujina korokkeella kehottaen niitä, jotka olivat lähteneet pois, lopettamaan syyttämisensä, sillä Jumala oli Rakennusmestari, ja he olivat ryhtyneet taisteluun häntä vastaan. He luettelivat Jumalan ihmeellisiä tekoja, Jumalan, joka oli heitä johtanut tälle lujalle korokkeelle ja yhdessä he nostivat silmänsä taivaaseen kunnioittaen Jumalaa suurella äänellä. Tämä vaikutti muutamiin, jotka olivat soimaten jättäneet korokkeen, ja nöyrän näköisinä he astuivat sille uudelleen.” H. k. 286, 287.

Vapahtajamme syntyi köyhään perheeseen, eli vaatimattomasti ja Hänellä ei ollut ulkoinaista loistoa, sama on Hänen seurakuntansa laita. “Mutta minä jätän jäljelle sinun keskuuteesi kurjan ja vaivaisen kansan, ja he luottavat Herran nimeen.” Sef. 3:12. Ainoastaan ne, jotka nöyrällä mielellä odottivat Messiasta, köyhässä ja vaatimattomassa Jeesuksessa, he tunnustivat maailman Pelastajan. Sama suhde on jäännösseurakunnallaan, ainoastaan, ne joilla on nöyrä mieli, Jumala johtaa heitä ihmeellisellä tavalla ja kutsuu heitä omaan joukkoonsa. “Siihen aikaan Jeesus johtui puhumaan sanoen: ”Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille.” Matt. 11:25.

Suuri koetus on edessämme

Ajan merkit osoittavat, että hyvin pian meidän uskoamme koetellaan kestämmekö kaikki myrskyt, jotka ovat tulossa?

“Edessämme oleva tuskan ja ahdistuksen aika vaatii sellaista uskoa, joka voi kestää väsymystä, viivytystä ja nälkää - uskoa, joka ei horju ankarassakaan koetuksessa. Kaikille annetaan koeaika, jolloin voi valmistua tuota ahdistuksen aikaa varten. Jaakob voitti, koska hän oli kestävä ja päättäväinen. Hänen voittonsa on todistus hellittämättömän rukouksen voimasta. Kaikki, jotka pitävät kiinni Jumalan lupauksista, kuten hän piti, sekä ovat yhtä innokkaita ja kestäviä, kuin hän oli, tulevat myös voittamaan, niin kuin hän voitti. Ne, jotka eivät halua kieltää itseään, nöyryyttää sydäntään Jumalan edessä sekä rukoilla kestävästi ja vakavasti hänen siunaustaan, eivät tule sitä saamaan. Kuinka harvat ovatkaan ne, jotka tietävät, mitä Jumalan kanssa taisteleminen merkitsee! Kuinka harvat ovatkaan niin hartaasti ikävöineet Jumalaa, että heidän koko olemuksensa on kurottautunut häntä kohti! Kun

epäilyksen aallot, joita ei mikään kieli voi kuvailla, vyöryvät rukoilevan sielun yli, miten harvat silloin tarttuvat horjumattomalla uskolla Jumalan lupauksiin!

Ne, jotka nyt harjoittavat vain vähän uskoa, joutuvat mitä suurimpaan vaaraan sortua saatanan petosten ja omaatuntoa pakottavan säädöksen alle. Vaikka he kestäisivätkin koetuksen, he joutuvat ahdistuksen aikana suureen hätään ja tuskaan, koska Jumalaan luottaminen ei ole tullut heidän tottumukseksi. Se uskon kokemus, minkä he ovat laiminlyöneet, heidän täytyy hankkia vaikeuksien pelottavassa perustuksessa.

Meidän täytyy nyt oppia tuntemaan Jumalaa, koettelemalla hänen lupaustensa luotettavuutta. Enkelit kirjoittavat muistiin jokaisen vakavan ja vilpittömän rukouksen. Meidän tulee mieluummin luopua itsekkäistä nautinnoista, kuin laiminlyödä seurustelu Jumalan kanssa. Suurin köyhyys ja itsensäkieltäminen Jumalan suosiossa on parempi kuin rikkaus, maine, mukavuus, ja ystävyys ilman sitä. On otettava aikaa rukoukseen. Jos annamme maallisten harrastusten kokonaan vallata mieleemme, niin Herra kenties antaa meille aikaa rukoilemiseen, riistämällä meiltä kultaiset epäjumalamme, talomme ja viljavat peltomme.

Nuria ei voitaisi vietellä syntiin, jos he kieltäytyisivät astumasta millekään muulle polulle kuin sellaiselle, jolle he voivat pyytää Jumalan siunausta. Jos ne lähettiläät, jotka vievät viimeistä juhlallista varoitusta maailmalle, rukoilisivat Jumalalta siunausta, ei kylmällä, veltolla ja välinpitämättömällä tavalla, vaan palavasti ja uskossa, kuten Jaakob, he voisivat monissa paikoissa sanoa: »Minä olen nähnyt Jumalan kasvoista kasvoihin, ja minun henkeni on turvassa.» 1 Moos. 32: 30 (engl, käänn. muk.). Taivaassa heitä pidettäisiin ruhtinaina, joilla on kyky voitollisesti taistella Jumalan ja ihmisten kanssa.” St. 602, 603.

Vastoinkäymisistä huolimatta, kaikki, jotka turvautuvat Jumalaan ja kuuliaisina seuraavat Jeesusta, saavat voiton.

Seurakunta puettuna voimalla

Jumalan seurakunta on ylikatsottu vihattu ja vainottu, koska se ei täyttänyt ihmisten vääriä kuvitteluja ja vaatimuksia, vaan on seurannut Jeesuksen kaitaa tietä. Se kärsii paljon vastustusta, koska vihollinen taistelee nimenomaan jäännöseurakuntaa vastaan, mutta Jeesus on luvannut: ”mutta joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu.” Että voisimme pysyä lujana loppuun asti me tarvitsemme päivittäin Pyhän Hengen kasteen, että meillä olisi elävä yhteys taivaaseen.

“Seurakunta on Jumalalle totuuden julistamisen välikappale, jonka hän on valtuuttanut suorittamaan erityistehtävää. Jos seurakunta on uskollinen

hänelle, kuuliainen kaikille hänen käskyilleen, sen keskuudessa on vallitseva jumalallisen armon ihanuus. Jos seurakunta on uskollinen kuuliaisuuslupaukselleen, jos seurakunta kunnioittaa Herraa, Israelin Jumalaa, niin mikään voima ei saata sitä vastustaa....

Jos seurakunta pukee yllensä Kristuksen vanhurskauden viitan ja kieltäytyy kaikesta liittoutumisesta maailman kanssa, sillä on edessään kirkkaan ja ihanan päivän koitto. Lupaus, jonka Jumala on seurakunnalle antanut, on pysyvä voimassa iäti. Hän on tekevä seurakuntansa korkeaksi iankaikkisesti, iloksi polvesta polveen. Totuus on saavuttava voiton sivuuttaen halveksijansa ja hylkääjänsä. Vaikka sen kulku on toisinaan näyttänyt hidastuneen, se ei ole milloinkaan pysähtynyt. Kun Jumalan sanoma kohtaa vastustusta, hän antaa sille lisävoimaa, jotta sen vaikutus kasvaisi. Jumalallista voimaa saadessaan se raivaa tiensä vahvimpienkin esteiden läpi ja voittaa kaikki vastukset.

Mikä vahvisti Jumalan Poikaa elämässä, joka oli täynnä raadantaa ja uhrautumista? Hän näki sielunsa vaivan tulokset ja tuli ravituksi. Luodessaan katseensa iäisyyteen hän näki niiden onnen, jotka hänen nöyryytymisensä ansiosta saivat anteeksiannon ja iankaikkisen elämän. Hänen korvansa tavoitti lunastettujen huudon. Hän kuuli vapahdettujen veisaavan Mooseksen ja Karitsan virttä.” Ap. teot. 460, 461.

Elämme maailman historian viimeisissä hetkissä Jumala on uskollinen täyttämään lupauksensa. Haluammeko edistää Vapahtajamme takaisin tuloa? Herra antakoon meille nöyrän mielen, että Hän voisi käyttää meitä tahtonsa mukaan. Katsokaamme uskossa eteenpäin voittoa kohti ja antakaamme mahdollisuus Jeesukselle, että Hän taistelee puolestamme. “Kuka on neito, joka ylenee kuin aamunkoi, kauniina kuin kuu, kirkkaana kuin päivänpaiste, peljättävänä kuin sotajoukot?” Kork. v. 6:10. Hän päättää työnsä suurella voimalla ja kirkkaudella. Armahtakoon Hän kansaansa ja auttakoon, että olisimme Hänen kanssaan taivaan kodissa, on toivoni ja rukoukseni. Amen.

Teidän veljenne Vladimir Marinov

Kristus, suuri sielunlääkäri

Kaiken kärsimyksen ja sairauden syynä on synti.

Ihminen ei voi kuvitellakaan, millaista elämä voisi olla ilman sairauksia ja vaivoja. Silloinkin, kun tunnemme itsemme oikein terveiksi ja voimakkaiksi, mukana on häiriöitä, haluttomuuden tunteita ja suorituskyvyn heilahtelua. Ja kuitenkin Raamattu kertoo, että Jumala

varusti ihmisen luomistyönsä kruununa täydellisellä terveydellä ja antoi hänelle mahdollisuuden onnelliseen, ikuiseen elämään kuuliaisuudessa ja synnittömyydessä.

Tänä päivänä, kun me käytämme lähes jokaiseen pienimpäänkin kipuun lääkkeitä, kun tarjolla on valtavia teollisuudenhaaroja lääkäreineen ja apteekkeineen, on käsittämätöntä, miten voimmekaan luopua kaikista näistä lievitystä lupaavista lääkkeistä.

Ihmiskunnan alussa ei ollut niin. Silloin ei ollut lääkäreitä eikä apteekkeja, sillä Adam ja Eeva nauttivat täydellisestä terveydestä. Niin olisi voinut jatkua myös heidän lastensa ja lastenlastensa kohdalla, ellei tottelemattomuus, joka tuli ilmeiseksi syntiinlankeemuksessa, olisi tuhonnut Jumalan luomaa perusolotilaa. Sairaus on siten nähtävä synnin seuraukseksi. Synti taas on kaikkea, mikä vastustaa Jumalan luomaa järjestystä.

Mikä voi usein haitata ruumiillista hyvinvointia?

Annamme Jumalan sanan vastata tähän hyvin tärkeään kysymykseen: "Minä olen uupunut huokaamisesta; joka yö minä itken vuoteeni vesille ja kastelen leposijani kyyneleilläni. Minun silmäni ovat huienneet surusta, vanhentuneet kaikkien vastustajain tähden." Ps. 6:7, 8.

Valitettavasti ihmiset ottavat liian vähän huomioon seuraavia syitä, jotka usein aiheuttavat psykosomaattisia sairauksia ja ruumiillisia kärsimyksiä. Ahneus, pelko, epävarmuus vallanhimo, toivottomuus, epäsopu, loukkaukset ym. ovat monien sairauksien lähteitä. Tällä hetkellä monia tuhansia ihmisiä kuolee parhaassa suoritusiässä. Sydän pettää, ja syynä on jokin yllämainituista asioista.

Kuinka kielteisesti ja terveyttä vahingoittavasti pelko vaikuttaa ihmisruumiiseen, käy ilmi 31. Psalmista, jakeet 10 ja 11: "Armahda minua, Herra, sillä minulla on ahdistus; minun silmäni on surusta riutunut, niin myös minun sieluni ja ruumiini. Sillä minun elämäni kuluu murheessa ja minun vuoteni huokauksissa. Minun voimani on rauennut pahain tekojeni tähden, ja minun luuni ovat riutuneet."

Eräänä päivänä luin artikkelin, jonka otsikkona oli: "Mikä loukkaa, se tekee sairaaksi". Siinä kirjoitettiin: Eräs keski-ikäinen mies meni lääkärille ja valitti painontunnetta ja kipua vatsassa. Lääkäri määräsi hänelle lääkkeitä, jotka kyllä toivat lievitystä, mutta eivät poistaneet itse syytä. Hänen tilansa huononi. Hän joutui aina uudelleen menemään

lääkärille ja sai vahvempia lääkkeitä. Sitten lääkäri yritti keskustelemalla selvittää sairauden syytä. Tässä keskustelussa kävi ilmi, että hänen vaimonsa väsytti hänet joka ilta valituksillaan heidän vuokralaisestaan. Heidän vuokralaisensa oli pakolaisnainen, jolla oli kolme varsin eloisaa lasta. Kaikki, mitä nämä iloiset ja temperamenttiset lapset tekivät, suututti tätä vaimoa, joka talon omisti, niin, että hän ajan mittaan kantoi vihaa tätä vuokralaisnaista ja hänen lapsiaan kohtaan. Kiukku, joka nyt vaivasi molempia puolisoita, ei antanut heille pahaakaan rauhaa. Eräänä päivänä talon omistava vaimo kuoli yllättäen. Vuokralainen näki miehen avuttomuuden, yritti auttaa häntä ja ymmärsi hänen suruaan. Nämä rakkaudenteot muuttivat miehen ajattelutavan ja tunteet täysin. Siitä hetkestä lähtien hänen terveydentilansakin parani. Sitten kävi niin, että näistä rakkaudenteosta syntyi todellinen, aito rakkaus näiden kahden välille, ja eräänä kauniina päivänä mies pyysi tämän ennen vihaamansa naisen kättä. Jälkitarkastuksessa vatsassa ei todettu enää mitään haavaumia. Viha muuttui rakkaudeksi ja sairaus terveydeksi.

Mikä voi edistää parantumista?

Saan vastata tähän Jumalan sanalla: "Nauraessakin voi sydän kärsiä, ja ilon loppuksi tulee murhe." Sananl. 14:13. Joka aina kiivastuu sisimmässään ja harmittelee joka asiaa pääsemättä eroon kiukusta, vaarantaa terveytensä. Aivan samoin on kadehtijan laita, joka ei soisi toisille mitään ja katsoo aina itse jääneensä vähemmälle. Seurauksena on paha sisäinen hajanaisuus.

"Mielen ja ruumiin välillä on hyvin läheinen yhteys; jos toista vahingoitetaan, toinenkin kärsii. Mieli vaikuttaa paljon suuremmassa määrin terveyteen kuin monet kuvittelevatkaan. Monet sairaudet, joista ihmiset kärsivät, ovat seurausta masennuksesta, huolista, pelosta, tyytymättömyydestä, katumuksesta, syyllisyydestä, epäluuloista; kaikki tällainen edistää elinvoiman heikkenemistä ja kuoleman lähestymistä." Fusspuren, s. 245.

Mihin mielentilaan meidän sitten tulee pyrkiä?

Ilo merkitsee terveyttä, mutta ilo merkitsee myös voimaa. Tästä asiasta luemme seuraavia paikkoja: "Terveydeksi on iloinen sydän, mutta murtunut mieli kuivattaa luut." Sananl. 17:22. "Ja älkää olko murheelliset, sillä ilo Herrassa on teidän väkevyyttenne." Neh. 8:10.

"Sinun sanasi tulivat, ja minä söin ne, ja sinun sanasi olivat minulle riemu ja minun sydämeni ilo." Jer. 15:16. "Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa!" Fil. 4:4.

Mikä varmuus edesauttaa olennaisesti terveyden palautumista?

Varmuus syntien anteeksiannosta on ruumiin ja hengen parantumiselle tärkeä edellytys, jota ei saa väheksyä. Jumala on luonut ihmiseen ruumis-sielu-henki -yhteyden; tätä kolmijakoisuutta ei voida rikkoa samalla vahingoittamatta kuolettavasti ihmistä ja tuomitsematta hänet riutumaan. Siksi Jumala lupaa, että Hän lunastaa täydellisesti ihmiset, jotka uskovat Häneen ja antavat Hänen vaikuttaa itsessään, ei siis ainoastaan ruumista, ei ainoastaan sielua tai henkeä, eikä mitään näistä toisen kustannuksella. Lunastus tapahtuu koko ihmisessä. Se, kenessä Jumala on tehnyt tämän armontyön, täyttyy uudella, milloinkaan ehtymättömällä voimalla, ja sanoinkuvaamaton onnentunne täyttää hänet. Hänen "nuoruutensa uudistuu kuin kotkan".

Löydämme vahvistuksen yllä olevaan Jumalan sanasta: "Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, jonka synti on peitetty!... Kun minä siitä vaikenin, riutuivat minun luuni jokapäiväisestä valituksestani. ... Minä tunnustin sinulle syntini enkä peittänyt pahoja tekojani; minä sanoin: 'Minä tunnustan Herralle rikokseni', ja sinä annoit anteeksi minun syntivelkani!" Ps. 32:1-5. "Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhota, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi, joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella, joka sinun halajamisesi tyydyttää hyvyydellään, niin että sinun nuoruutesi uudistuu kuin kotkan." Ps. 103:2-5.

Mihin Kristus kehottaa seuraajiaan?

Ihmisen Luoja tuntee parhaiten luonnonlait, ja Hän tietää myös, mikä edistää ja mikä vahingoittaa meidän terveyttämme. Matt. 6:25 Jeesus sanoo opetuslapsilleen: "Älkää murehtiko hengestänne..." Jos murehtimisen henki valtaa ihmisen, joutuvat pakostakin myös ruumis, sielu ja henki kärsimään mukana. Sielun kokemuksen, hengen käsityksen ja ruumiin toimintojen välillä on hienoisia vuorovaikutussuhteita. Suru ei masenna vain sielua, eikä alenna vain henkistä suorituskykyä, vaan se johtaa myös elimellisiin toimintahäiriöihin. "Kärsimykset esittävät koko

elämän summaa sekä ihmisen tähän hetkeen mennessä tekemiä kokemuksia. Ne ovat hänen sopeutumisensa tulosta elämän tosiasioihin." Näin arvioi Prof. Dr. med. Logan Clendening. (Der menschliche Körper - sein Aufbau, seine Organe, ihre Funktionen und ihre Krankheiten, s. 292).

Elämä on enemmän kuin ruoka, juoma ja vaatteet! Mikä merkityksellinen sanoma meidän ajallemme, jossa pyritään henkeä ja terveyttä vaarantaen aina vain korkeampaan elintasoon!

Apostoli Paavali on kulkenut monien vaikeuksien läpi elämässään. Hän oli usein hädässä ja hengenvaarassa, mutta kaikissa iloissa ja suruissa hän oppi hyvin syvällisiä läksyjä, ja meidän tulisi oppia hänestä. "Ei niin, että minä puutteen vuoksi tätä sanon, sillä minä olen oppinut oloihini tyytymään. Osaan elää niukkuudessa, osaan myös elää runsaudessa; kaikkeen ja kaikenlaisiin oloihin minä olen tottunut: sekä olemaan ravittuna että näkemään nälkää, elämään sekä runsaudessa että puutteessa." Fil. 4:11,12.

Minä Jumala on aina tarjonnut itseään ihmisille?

"Jos sinä kuulet Herraa, Jumalaasi, ja teet, mikä on oikein hänen silmissänsä, tarkkaat hänen käskyjensä ja noudatat kaikkea hänen lakiansa, niin minä en pane sinun kärsittäväksesi yhtäkään niistä vaivoista, jotka olen pannut egyptiläisten kärsittäviksi, sillä minä olen Herra, sinun parantajasi." 2. Moos. 15:26.

Die Stuttgarter Jubiläumsbibel sanoo tähän paikkaan liittyen: "Herra esitti säännön, jonka mukaan Hän olisi jatkuvasti Israelin auttajana ja parantajana, nimittäin, jos kansa olisi Hänen äänelleen kuuliainen."

Syytä tämän päivän sairauksien suureen määrään on etsittävä kadotetusta yhteydestä Jumalaan. Me emme riko Jumalan käskyjä ja luonnonlakeja, vaan ne rikkovat meidät. Sielun ja ruumiintila kokisi äkillisen muutoksen parempaan, jos olisimme valmiit palvelemaan Luoja kiitollisuudesta ja rakkaudesta ja olisimme kuuliaiset Hänen laeilleen. Jumala on antanut profeetta Jeremian kautta ihmeellisen lupauksen, jolle me voimme rakentaa: "Katso, minä kasvatan umpeen ja lääkitsen sen haavat, ja minä parannan heidät ja avaan heille rauhan ja totuuden runsauden." Jer. 33:6.

Lääkärit voisivat kertoa, missä määrin sielun asiat voivat laukaista elimellisiä sairauksia. Usein parantuminen voi alkaa vasta, kun ihminen

on saanut sisäisen rauhan ja pystyy jälleen uskomaan lähimmäistensä uskollisuuteen ja hyvyyteen. Mikä lohtu se onkaan, että meillä on sellainen ruumiin ja sielun lääkäri!

Suuri sielunlääkäri Jeesus Kristus ei parantanut kaikkia sairauksia ainoastaan maallisen elämänsä aikana, vaan Hän on myös nykyäänkin valmis parantamaan ne, jotka asettavat rajattoman luottamuksensa Hänen parantavaan voimaansa.

Omasta kokemuksestani voin sanoa, että Jumala pelasti minut kuolemasta jo nuorella iälläni, kun olin valmis antamaan Hänelle elämäni. Myös lähetystyöni aikana Jumala on vapauttanut minut monista sairauksista, myös trooppisista sairauksista ilman lääkärin apua, ja Hän on antanut jälleen terveyden, niin että voin vielä tehdä työtä. Sitä Psalmista tarkoittaa sanoessaan: "Herra, minun Jumalani, sinua minä huusin, ja sinä paransit minut." Ps. 30:3. "Hän parantaa ne, joilla on särjetty sydän, ja sitoo heidän haavansa." Ps. 147:3.

Mikä Herran Jeesuksen neuvo meidän tulisi ottaa vakavasti, jos olemme kokeneet Jumalan apua ja Jumala on pelastanut meidät hädästä tai hengenvaarasta? "Katso, sinä olet tullut terveeksi; älä enää syntiä tee, ettei sinulle jotakin pahempaa tapahtuisi." Joh. 5:14.

Mitä tietä voimme tulla sielunlääkärimme tykö?

Vastaus kuuluu: rukouksen tietä. Isä meidän - rukouksessa Herra Jeesus opetti opetuslapsiaan rukoilemaan. Me saamme kutsua maailmankaikkeuden valtiasta, joka on kaikkivoipa, luottavaisesti Isäksemme. Joh. 3:16 meille selviää, että Isä - Jumala rakasti meitä niin syvästi, että Hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei kukaan, joka on joutunut syntiin ja Saatanan orjuuteen, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Kun tulemme uskovaisina ja luottavaisina kuin lapsi taivaallisen Isämme tykö, Hän kuulee meidän pyyntömme ja auttaa meitä.

Arvoisa lukija, toivon, että Kristus, suuri Sielunlääkäri, voisi parantaa ja säilyttää sinun henkesi, sielusi ja ruumiisi.

S. Gutknecht - (vanhasta lähetyslehdessä)

Mieli-ratkaiseva taistelukenttä

Huomatessamme ajan merkkejä, jotka ilmoittavat Herramme pian tulevan, voimme nähdä saatanan vihamielisyyden Jumalan kansaa kohtaan tulevan voimakkaammaksi. Hänen tarkoituksensa on tehdä pelastussuunnitelma tyhjäksi ja pyydystää ansaan niin monia ihmisiä kuin mahdollista. Hän käyttää hyväkseen nopeita tapahtumia ja alituisia dramaattisia muutoksia, ilmeisesti käyttäen niitä tarkoituksiinsa. Elämän erilaiset olosuhteet loputtomine paineineen, pettymykset ja masennukset vaikuttavat haitallisesti ihmiseen. Yhteiskunta on kyllästetty pahuudella, joka näyttää riistävän ihmiseltä hänen onnensa ja hyvinvointinsa. Yhtä huomattavaa ja vaikuttavaa taitoa hän käyttää viimeisessä työssään masentaakseen ihmisiä. Hän on taitava saamaan ihmiset epäilemään Jumalan olemassaoloa. Hän vähentää heidän uskoaan ja ehdotonta luottamustaan Häneen johdattamalla heidän ajatteluaan ja tunteitaan väärään suuntaan.

Niin, meidän sydämemme on todella taistelukenttä! Sillä tähän hyvin hedelmälliseen maaperään paha on pesiytynyt; ja jos mielen sallitaan viipyä sellaisissa ajatuksissa, niin synnillinen hedelmä on pian seurauksena. "Älköön kukaan kiusauksessa ollessaan sanoko: 'Jumala minua kiusaa -'; sillä Jumala ei ole pahan kiusattavissa, eikä Hän ketään kiusaa." Jaak. 1:3-5. Saatana kiusaa ja vaikuttaa mieleemme, yrittäen houkutella meitä tottelemaan mieluummin hänen käskyjään kuin Jumalan. Meidät vietellään ja saadaan lankeamaan, kun me ensiksi ajattelemme väriä ajatuksia.

On toteennäytetty asia, että tunteet tulevat ajatuksista - me ajattelemme jotain, ja tunne seuraa pian. Ja jos me sallimme mieleemme viipyä väärissä ajatuksissa, niin me olemme pian tekemisissä väorien tunteiden kanssa. Kuinka tärkeitä onkaan, että mielemme harjoitetaan ajattelemaan oikeilla kanavilla, ja yksi ensimmäisellä sijalla tässä harjoituksessa on Raamatun lukeminen voiman ja rohkeuden saamiseksi. Kirjassa Ministry of Healing "Onnemme sekä tässä, että tulevassa elämässä riippuu mielemme kiinnittämisestä ilahduttaviin asioihin. Oikealla kanavalla ajattelemisen, saa elämäämme uuden merkityksen ja samalla muutos alkaa tapahtua.

Kaikista eri menetelmistä ja aikomuksista, mitä saatanalla on käytettävissään, ei mikään ole niin vaikuttava kuin se, millä hän sallittaessa pystyy vaikuttamaan ja valvomaan mieliämme. Hän

salavihkaa ujuttaa epäilystä, kuiskaa pahoja olettamuksia tai aiheuttaa vihaa ja hylkäämistä.

Tiedämme ne neljä perusmenetelmää, joilla saatana työskentelee: petoksella, syyttämällä, tuottamalla kärsimystä ja vainoamalla. Ja näihin neljään luokkaan tulee lisäksi alaosastoja. Haluaisin viipyä muutamissa peruskeinoissa, joilla hän valvoo mieliämme, persoonallisuuttamme ja luonteitamme keinoja, joilla hän työskentelee heikkouksiemme välityksellä masentaakseen meitä ja ehkäistäkseen hengellistä kasvuamme.

On surullista, että yksi ensimmäisiä läksyjä, joita tämä maailma painaa nuorten mieliin on, että jos joku loukkaa sinua, älä ajattele, vaan iske takaisin! Kauniit nuoret lapset, joiden pitäisi kasvaa Kristuksen jumalallisessa ilmapiirissä, oppivat sen sijaan nopeasti, että jos joku heidän leikkiverreistaan tulee vastaan, lyö heitä päähän tai varastaa joitain heidän leikkikalujaan, heidän tulee odottaa sopivaa tilaisuutta hiipiäkseen hänen taakseen, lyödä häntä päähän ja varastaa häneltä leikkikaluja. Tämä on yksi perusläksyjä, josta meidän tulee päästä eroon kristittyinä. On totta, että luonnollemme on täysin käsittämätöntä, että jos meitä lyödään oikealle poskelle, meidän ei tulisi vihastua tai kiukustua, vaan kääntää toinenkin poski. Ja kuitenkin se on yksi suurimpia todisteita siitä, että Kristus todella asuu sydämessä. Tilanteet, joissa kristityt ovat sidotut paaluihin poltettaviksi laulaen virsiä ja rukoillen vainoojiensa puolesta, ovat ehkä eniten voittaneet ihmisiä totuudelle kuin kaikki saarnat, mitä koskaan on pidetty.

On tosiaan ainoa tie aiheuttaa oikosulku tälle pahalle vihan ympyrälle, jossa lyödään ja lyödään takaisin, on Kristuksen rakkauden ihmeellisen voiman välityksellä.

Käyttäkäämme nyt tätä samaa läksyä ihmisluonteen perusainekseen, turvallisuuden tarpeeseen. Me elämme turvattomassa maailmassa. Minä olen turvaton ja sinä olet turvaton. Ja kuitenkin en usko Jumalan tahdon meihin nähden olevan, että olisimme turvattomia. Turvattomuuden määrittely on "luottamuksen puute toisten rakkauden ja tuen epävarmuuden vuoksi". Monet kristityt ovat turvattomia, koska unohtavat omistavansa Jumalan rakkauden ja tuen.

Lukekaamme Ps. 37:1-14. "Älä vihastu pahain tähden, älä kadehdi väärintekijöitä. Sillä niin kuin heinä heidät pian niitetään pois, ja he lakastuvat niin kuin vihanta ruoho. Turvaa Herraan ja tee sitä, mikä hyvä on, asu maassa ja noudata totuutta; silloin sinulla on ilo Herrassa, ja Hän antaa sinulle, mitä sinun sydämesi halajaa. Anna tiesi Herran haltuun ja

kyllä Hän sen tekee. Ja Hän antaa sinun vanhurskautesi nousta niinkuin valkeuden ja sinun oikeutesi niin kuin keskipäivän. Hiljenny Herran edessä ja odota Häntä. Älä vihastu siihen, jonka tie menestyy, mieheen, joka juonia punoo. Herkeä vihasta ja heitä kiukku, älä kiivastu, se on vain pahaksi. Sillä pahat hävitetään, mutta jotka Herraa odottavat, ne perivät maan. Hetkinen vielä, niin jumalatonta ei enää ole; kun hänen sijaansa katsot, on hän jo poissa. Mutta nöyrät perivät maan ja iloitsevat suuresta rauhasta. Jumalaton miettii vanhurskaalle pahaa ja kiristelee hänelle hampaitansa; mutta Herra nauraa hänelle, sillä Hän näkee hänen päivänsä joutuvan. Jumalattomat paljastavat miekkansa ja jännittävät jousensa, kaataakseen kurjan ja köyhän, teurastaakseen ne, jotka ovat oikealla tiellä."

Näet, että Jumala haluaa meidän luottavan Häneen ja tekevän hyvää. Älä kiivastu tai hermostu tai erikoisesti ajattele niitä, jotka puhuvat tai tekevät pahaa sinulle. Eräs esimerkki, miten turvattomuus parani Kristuksen välityksellä erään Maria nimisen lapsen elämässä. Niin pitkälti kuin Maria saattoi muistaa, hän oli ollut turvaton. Hän koetti esittää pulmansa vanhemmilleen, mutta he olivat harvoin kotona. Jos olivat, he työnsivät hänet pois ja käskivät mennä ulos leikkimään. Asteettain valkeni Marialle, että hän oli ei toivottu, sielullisesti yksinään. Maria menetti itseluottamuksensa. Hänen persoonallisuutensa alkoi kuihtua. Mutta sitten Maria löysi Kristuksen. Nyt hän tiesi, että Jumala todella rakasti häntä, vaikka hänen vanhempansa eivät näyttäneet pystyvän siihen. Hän oli varma Jumalan tuesta. Vastalöydetyllä turvallisuudella Marian persoonallisuus avartui ja kypsyi.

Tämä on lyhyt yleiskatsaus siitä, mitä Jumalan rakkaus voi aikaansaada meissä henkilökohtaisesti, tehden meidät elinvoimaisemmiksi, varmemmiksi ja rakastavammiksi yksilöiksi. Turvattomuus tai rakkauden puute yleisesti voi ehkäistä paljon lapsen persoonallisuutta tai estää kasvuamme kristittyinä. Se voi saada meidät olemaan kylmiä tai syrjään vetäytyviä, koska pelkäämme, mitä ihmiset ajattelisivat meistä, jos todella tietäisivät, mitä me ajattemme itsestämme. Ja palataksemme 37. Psalmiin, meidän ei tulisi vihastua, tai toisin sanoen tuntea harmia tai uhkailua. Meidän tulisi tietää, että taivaallinen Isämme rakastaa ja pitää meistä huolta välittämättä siitä, mitä ympärillämme olevat ihmiset tekevät.

Toinen äärimmäisyys siitä, mitä turvattomuus voi tehdä, se voi saada meidät kerskumaan siitä, miten hyviä olemme, tehdä meidät ylen itsevarmoiksi tai omahyväisiksi. Ja me pidämme itseämme tärkeänä, joka

kuuluu vain Kristukselle, koska haluamme ihmisten huomaavan meidät, koska tarvitsemme heidän tunnustustaan.

Ihmisen luonnossa on luonnollisena aineksena halu saada ihmisten tunnustusta, mutta se tulee vääräksi, kun tarvitsemme sitä eri asioihin. Se on erityisen totta kristillisessä yhteydessä. Jos joku henkilö tai ihmisryhmä yhteisesti pilkkaa tai vihaa meitä, koska olemme kristittyjä tai adventisteja tai mitä muuta tahansa, niin meidän pitäisi pystyä sanomaan itsellemme: "Se on heidän mielipiteensä, heidän paheksuntansa. Kieltäydyn antamasta sen häiritä rauhaani." Silloin voimme kulkea tietämme sekä rukoilla heidän puolestaan.

Emme voi odottaa saavamme tunnustusta jokaiselta, ja koska Jumalan kansa on aina luonnehdittu "jäännös" sanalla, tarkoittaen vähäistä tai harvoja, niin eikö siinä ole syytä, että useimmat maailmassa ovat toisinaan meitä vastaan?

Me laulamme virsiä, vaikka kaikki ihmiset hylkäisivät Kristuksen, Hänen armossaan me seuraisimme Häntä. Eikö sen pitäisi olla ihanteemme, johon me pyrimme? Vaikka jokainen ympärillämme hylkäisi Kristuksen, meidän tulisi silti Hänen armossaan seurata Häntä, jatkaa pelastukseen, vaikka koko maailma olisi meitä vastaan. Tiedätkö mitä? Se voi tehdä kaiken erilaiseksi, jos tiedämme omaavamme Jumalan hyväksymisen.

Seuraava askel taistelussamme saatanan vaikutusta vastaan mielessämme, on selvä käsitys tai itsensä ymmärtäminen - toisin sanoen, kyky nähdä ja ymmärtää asioiden sisäinen luonne; arvioida kuka ymmärtäisi todelliset vaikuttimensa, taistelunsa ja puolustusmekanisminsa. Esimerkiksi, Jim oli ollut erittäin kylmä ja itseensä sulkeutunut jonkin aikaa. Lopulta hän myöntyi käymään psykologin luona. Hän rohkaistui puhumaan ongelmistaan. Jim ei nähnyt sen hyötyä, mutta puhui kun häneltä kysyttiin. Tyhjennettyään sydämensä hänen puolustusasenteensa suli pois. Hän alkoi nähdä itsensä todellisuuden mukaisesti. Sumu alkoi häipyä ja ratkaisu hänen ongelmiinsa tuli esiin. Päästyään ymmärrykseen hänen kylmyytensä alkoi häipyä.

Katsokaamme nyt samaa esimerkkiä kristilliseltä näkökannalta. Vähättelemättä kristillisten psykologien ja psykiatrien arvoa, Jumala on suurin psykiatri; Hänet tunnetaan Hänen sanastaan, ja tyhjentäessämme sydämemme Hänelle ja jättäessämme pelkomme ja huolestumme ristinjauheelle me myös huomaamme puolustusasenteemme sulavan pois.

Näemme itsemme todenmukaisesti ja toteamme, ettei meidän tarvitse pelätä, että Jumala antaisi meille tapahtua jotain sellaista, mikä ei ole hyväksemme, millä ei olisi jokin läksy meille opittavaksi. Perimmäinen syy siihen, miksi Jim oli kylmäkiskoinen toisille, johtui hänen pelostaan. Siksi hän sulkeutui itseensä ollakseen syrjässä tilanteista, jotka voisivat loukata häntä. Mutta kun eräs ystävä ohjasi häntä tulemaan Kristuksen luo, hän rukoili ja tyhjensi sydämensä Jumalalle. Siten hän oppi tuntemaan Kristuksen syvän rakkauden häneen, miten Kristus antoi henkensä, jotta Jim pysyisi Jumalan rakkaudessa. Jim sai selvyuden asiasta ja tunsu rauhan sydämessään. Hän lakkasi olemasta niin kylmäkiskoinen oppiessaan tuntemaan Jumalan rakkauden itseään kohtaan. Hän alkoi oppia, miten osoittaa Jumalan rakkautta ihmisille, vaikka nämä olisivat hänelle epäystävällisiä.

Kolme tasoa voidaan määritellä:

1. Persoonallinen yhdyntyminen: sopusointu persoonallisuuden kanssa.
2. Sosiaalinen yhdyntyminen: yleinen sopusointuinen suhtautuminen toisiin ihmisiin.
3. Hengellinen yhdyntyminen: rauha Jumalan kanssa.

Usein eräänlainen sopusointu on uhrattu toisten saavuttamiseksi. Sopusoinnun puutos aiheuttaa hengellisiä vaikeuksia. Jeesus, täydellisenä ihmisenä, oli sopusoinnussa itsensä, toisten ja Jumalan kanssa jokaisella tasolla. "Ja Jeesus varttui viisaudessa ja iässä ja arnessa Jumalan ja ihmisten edessä."

Jeesus ei koskaan uhrannut periaatteita tai epäillyt jotain totuuden kohtaa, ja kuitenkin Hän kasvoi Jumalan ja ihmisten suosiossa. Kuinka usein me etsimmeäkään toisten tunnustusta ja uhraamme suhteemme Jumalaan! On ironista, että ne joilla on eniten tunnustusta ja elinvoimaisuutta, ovat sellaisia, jotka ovat myyneet periaatteensa suosion hinnalla. Kristus oli ystävällisin, myönteisin ja rakastavin henkilö, mitä koskaan on kulkenut tämän maan kamaralla, ja samalla oli myös parjatuin, pilkatuin ja vihatuin ihminen. Saatana heitti kaiken ilkeyden ja vihamielisyyden, mitä hänellä oli, Jeesuksen päälle, koettaessaan murtaa Hänen suhdettaan Isään ja järkyttää Kristuksen rauhaa ja itsevarmuutta ja Hänen itsehillintäänsä, mutta onnistumatta siinä. Jeesus voi nostaa meidät syytöksien ja kielien kamppailujen yläpuolelle. Hän tulee meidän rauhaksemme, varmuudeksemme ja luottamukseemme.

(vanhasta lähetyslehdestä) Jerry Eaton

Seitsemäs Päivä vai Sunnuntai -kumpi on oikea?

Raamatussa, 1. Moos.1: luvussa kerrotaan miten Jumala loi maan ja taivaan kuudessa päivässä. Mitä hän teki sen jälkeen – seitsemäntenä päivänä? Hän lepäsi ja pyhitti sen sapatin päiväksi. Uudessa Testamentissa ei mainita että sapattia tulisi viettää sunnuntaina joka on pakanallinen ”auringon päivä” Ei löydy vanhassakaan testamentissa missään mainintaa sapatin vietosta muuna päivänä. Se on ollut alusta lähtien seitsemäs päivä jonka itse Jumala ja Jeesus ovat asettaneet heti luomistyön yhteydessä. ”Ja Mooses kokosi kaiken kansan ja sanoi heille: Näin on Herra käsenyt teidän tehdä –Kuusi päivää tehtäköön työtä, mutta seitsemäs päivä olkoon teille pyhä sapatti, levon päivä, Herralle pyhitetty . Kuka ikinä silloin työtä tekee, se surmattakoon.” 2 Moos.35:1,2.

Neljäs käsky kuuluu, ”*Muista pyhittää lepopäivä – kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi. Mutta seitsemäs päivä on Herran sinun, Jumalasi sapatti; silloin älä mitään askareita toimita, älä sinä, älköönkä sinun poikasi tai tyttäresi, sinun palvelijasi tai palvelijattaresi tai juhtasi älköönkä muukalaisesi joka sinun porteissasi on. Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaikki mitä niissä on , mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi. Sentähden Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen.*” 2 Moos.20:8-11.

Näemme että nämä käskyt annettiin varhaisessa vaiheessa Israelin kansalle. Aadam ja Eeva pitivät sapattia Eedenissä. Raamatusta ei missään löydy sellaista kohtaa mistä selviäisi joku muu päivä sapatin tilalle. Ei Israelin kansakaan pyhittänyt aina sapattia Uuden Testamentin aikaan, koska he sortuivat kerta toisensa jälkeen palvomaan Baalia ja muita epäjumalia sekä omivat muitakin pakanallisia tapoja. Eivät ottaneet vastaan Jeesusta Kristusta Messiaanaan koska odottivat hänen tuloaan aivan väärin toiveidensa mukaan.Hänen olisi heidän mielestään tulla loisteliaasti ja kruunattuna hallitsijanaan perustaa valtakuntansa maan päälle. Heillä oli paljon muutomenoja, ihmis-säädöksiä, perinnäistapoja joista ei Raamattu mainitse mitään, koska Jeesus ristiinnaulitsi kuollessaan seremonialain Golgatan ristillä.Kymmenet käskyt sitä vastoin pysyvät ikuisesti. Fariseukset johtivat väärillä opeillaan kansan kauaksi totuudesta, johtaen heitä väärille poluille. Saatana oli sokaissut heidän silmänsä ja käsityskykynsä täysin. Sen tähden Jumala lähetti Poikansa maan päälle pelastamaan sen mikä oli kadotettu.....”*Sillä Ihmisen Poika on sapatin Herra .” Matt.12:8.*”

Fariseukset ja kirjanoppineet syyttivät ja vihasivat Jeesusta koska hän

paransi sairaita sapattina. Se oli heidän mielestään suuri synti.

Jeesus ei koskaan kieltänyt tekemästä hyvää sapattina, päinvastoin hän hyväksyi sen ja eli myös sen mukaisesti. Sunnuntain vietto tuli pakanakansojen keskuudesta. Pakanallisia riittejä eli tapoja liitettiin vähän kerrallaan alkuperäiseen uskontoon. Jeesus oli vain 12 vuotias kun hän jo keskusteli hengellisistä asioista tietäväisenä ja hämmästytti kaikki kirjanoppineet viisaudellaan tempelissä.

Kahdeksantoista vuotta hän toimi puuseppänä ja sen jälkeen hän aloitti toimintansa Isänsä lähettiläänä, julistaen että hän on Messias -Jumalan Poika. Tämä väite, niinkuin he sen ottivat, ärsytti vielä enemmän ihmisiä. Hänethän aiottiin surmata jo vauvana, nyt vielä suuremmalla syyllä, koska väitti olevansa Jumalan Poika. He pitivät sitä suurena syntinä. Jumala kuitenkin suojeli Poikansa henkeä, Papit, fariseukset ja kirjanoppineet suunnittelivat jälleen hänen surmaamistaan. Sunnuntain vietto perustuu yksinomaan salaiseen perimätietoon ja lapsikasteen käyttöön ottamiseen joille ei löydy mitään Raamatun kohtaa mikä puoltaisi näitä. Ei sanallakaan siellä mainita lapsikasteesta. Jeesus itse oli 30 vuotias kun meni kasteelle ja hän teki sen vain esimerkkinä jälkipolville. Hän kehoitti itse seuraavasti, *”Menkää siis ja opettakaa kaikkea kansaa ja kastakaa heitä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.” Matt.28:19.*

Lapsikastetta ei voi Raamatun avulla puolustaa milläntavoin. Tämä on salaisen perimätiedon hedelmiä. Voimme lukea Raamatun läpi ensimmäisestä luvusta Ilmestyskirjan viimeiseen sanaan kuitenkin löytämättä sieltä mitään puoltavaa kohtaa missä määrätään pyhittämään sunnuntaita. Keisari Konstantin Suuri antoi ensimmäisen määräyksen koskien sunnuntailaista 7.3.321 j.Kr. Ja se kuului näin; *”Kaikkien tuomarien ja kaupunkien asukkaiden, myös kaikkien taiteiden työskentelijöiden tulee levätä auringon kunnioitettavana päivänä, mutta maalaiset voivat vapaasti harjoittaa maanviljelystään jne.”*

”Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profettoja kumoamaan; en minä oletullut kumoamaan, vaan täyttämään. Sillä totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennenkuin kaikki on tapahtunut. Sentähden, joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman; mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, se pitää kutsuttaman suureksi taivasten valtakunnassa.” Matt.5: 17-19.

Koko laissa jonka Konstantin antoi, ei ole pienintäkään viittausta lepoon Kristuksen kunniaksi. Päin vastoin, ensimmäistä viikon päivää kutsutaan

kunnioituksesta voittamatonta auringon jumalaa (Apolloa) kohtaan hyvin pakanallisesti ”*Auringon kunnioitettavaksi päiväksi.*” Näissä olosuhteissa juurtui muinaisgermaanisen nousevan, terveyttä tuovan valon jumaluuden, Osteran pakanallinen juhla vaivatta Kristuksen ylösnousemuksen juhlaaksi, samoin kuin itämaisen Mitran palveluksesta otettu auringon syntymäpäiväjuhla 25 joulukuuta, Kristuksen syntymäpäiväjuhla. Todellisuudessa Jeesus syntyi paljon aikasemmin. Näin täyttyi ennustus roomalaisen kirkon toimesta muuttaa ajat ja lait. Vuonna 364 j. Kr. Laodikean kirkolliskokouksessa tehtiin virallinen päätös siirtää pyhäpäivä viikon seitsemänneltä päivältä viikon ensimmäiselle päivälle –sunnuntaille. Tämä kysymys tulee olemaan se tärkein erimielisyyden aiheena loppuun asti. Sapatti on merkinä Jumalan ja hänelle uskollisten välillä aina jumalattomien viimeiseen taisteluun sapatin puolesta/vastaan. Ne jotka ovat ottaneet pedon merkin tulevat Jumalan tuhoamiksi kaiken lopuksi Harmagedonin taistelun yhteydessä ja alkana. Lutherin uskonpuhdistuksen aikana eräs Karlstad mainitsi että ”*Sunnuntaissa se on kamalaa kun ihmiset ovat asettaneet sen.*” Sunnuntain vietto on paavinvallan merkki. Ei ole evankeliumissa eikä koko Raamatussa sellaista, että sapatti olisi kumottu ja sunnuntai asetettu tilalle, siksi on tapahtunut apostolisen kirkon määräyksellä ilman ja Raamatun ulkopuolella. Vain seremonialaki poistui Jeesuksen kuoleman yhteydessä. (Seremonia laki kuvasi uhrijärjestelmää.) Kymmenen käskyä pysyivät edelleen voimassa, aina ajan loppuun saakka. Saakoon Jumala suojella meitä ettemme sortuisi vääriin oppeihin. Meidä tulee kantaa Immanuelin lippua korkealla. Suokoon Taivaallinen Isämme meille voimia pysyä totuudessa. Oikea pyhäpäivä – sapatti on siis Pyhässä kirjassa ilmoitettu meille näin; ”*Ja Jumala päätti seitsemäntenä päivänä työnsä, jonka hän olitehnyt, ja lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikesta työstänsä, jonka oli tehnyt. Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen, koska hän sinä päivänä lepäsi kaikesta luomistyöstänsä jonka hän oli tehnyt.*” 1. Moos. 2:2,3.

Sunnuntai päivälle ei Raamatusta löydy mitään mikä puoltaisi tai ilmoittaisi että Jeesus, Jumalan Poika olisi sen muuttanut jotenkin. Se on puhtaasti pakanoiden pitämä Auringon päivä, pakanaihmissen asettama, eikä Jumalan. Tämä on ollut näin jo luomakunnan alusta lähtien, Raamattu antaa meille selvät todisteet oikeasta sapatista heti alkulehdiltä asti. Pitäkäämme lujasti kiinni tästä totuudesta, niin Herra on palkiseva uskollisensa. Herra meitä auttakoon ja siunatkoon että pyhittäisimme sen todellakin Luojamme tahtomalla tavalla. Amen.

Olavi -veli

